

Autobiografía¹

I

Sentín o amor desde antes de nacer.
Aínda lembro o brillo da luz,
o aroma das rosas,
a tépeda caricia da auga,
a cálida melodía que me arrolaba.

A esperanza abaneaba as ás polos recunchos,
repousaba sen présa, suspendida no instante,
alimentaba pinga a pinga o xesto, a palabra, o silencio.

II

Nacín. O corazón, aberto de portas e xanelas.
Os meus pais anegaron de luz toda a casa.
E eu deixei-me asolagar, mergullado
na paz
tenra
da terra baixo unha choiva de verán.

III

Crecín. Unha noite, a luz fuxiu,
a dor atravesoume de parte a parte,
a fonte secou
e sementou os seus ovos o verme na mesma medula dos meus ósos.

Souben -entón e para sempre- que
era a morte.

Corrín. Atravesei portas e corredores,
abandonei -desolado- soles, rosas, fontes, choivas e esperanzas.

Cheguei a unha porta. Unha físgoa de luz asomaba por baixo...
Os meus pais agardaban. Sabían -sabían-. Das súas mans brotaban feixes de luz, nubes de choiva.
Só dixeron: “Amámoste tanto...”
A terra aínda era fértil. E a semente xermolou,
e regresou o trilo dos paxaros.

IV

Despois, o tempo foi deixando sentir o peso da súa man encalecida.
Medraron herbas e matogueiras.
O lique apoderouse das paredes,
e a claridade refuxiouse no faiado, debilitada polo mundo e polos anos.
Alí foi alimentada -con fervor- polo verso e polo xesto.
Tamén polo eco do recordo que aínda
se filtraba ao final daquel corredor,
baixo a porta.

---

¹ Este texto foi publicado orixinalmente no blogue [Abrentes](http://abrentes.com), 3 de agosto, 2018. Está suxeito á licenza Recoñecemento-CompartirIgual 4.0 Internacional de Creative Commons. Para ver unha copia desta licencia, visite <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>

V

Un día, unha muller tróuxome
un amor callado de silencios e palabras.

Na súa pel, tatuábanse -había que saber lelas-
historias de tenruras solidarias.

Co seu corazón na man
abriu portas e xanelas,
e escorrentou óxidos, xurros, desertos, pesadelos e un milleiro de carrachas.

Conmoveuse por fin a vivenda enteira, desde os cimentos ás estrelas.

A casa toda desbordouse de claridades.

E dúas risas diminutas
chegaron para alimentar o eco da miña voz,
a pegada alegre dos meus pasos florecidos.

O crepúsculo compareceu. Levantou o voo a curuxa,
a cámara lenta, coa paz serena do océano.

O xardín, que antes fose semente e despois flor,
entendeu así

o segredo da eterna primavera:

borrar a súa máscara, reclinar o rostro

e amar -*amar*- ata a fin

ata a máis pequena e humilde aresta de herba,

aquela a que non chega nunca a luz,

nin a caricia nin a sombra do aire que refresca...